

ပြည်မင်း
ကေရီ ဖွားစော

SHE WAS A QUEEN BY MAURIC COLLIS

ဧကရီဖွားစော မောရစ်ကောလစ်နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်

မော်တော်ကားတွေက ကုန်တွေအပြည့်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် လက်ကျန် မော်တော်ကားကြီး ဖြစ်သည်။ ကုန်တွေက လော်ရီကားသံကိုင်းထိ မို့မောက်နေသည်။ ကုန်တွေသာပြည့်သည် မဟုတ်။ လူတွေကလည်း အပြည့်။ မိန်းမယောက်ျား၊ ကလေးလူကြီး အရွယ်ရွယ်အစားစားပါသည်။ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖုန်တွေအလိမ်းလိမ်းကပ်လျက်၊ ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားသည့် မျက်နှာ သုတ်ပဝါတွေကလည်း အရောင်အဆင်းမပေါ်ကြတော့။ ဝါကြန့်ညစ်ထပ်နေကြလေပြီ။ ဆံပင်တွေ မျက်ခုံးမွေးတွေက ဖုန်မှုန့်တို့ဖြင့် ဖြူဖွေးလျက်။ အသားအရေက စိုပြည်ခြင်းမရှိ၊ နေလောင်သဖြင့် ညိုမည်းနေကြသည်။ မျက်လုံးတို့ ကကြည်လင်ဝိုင်းစက်ခြင်းမရှိ၊ မျက်ခမ်းစပ်သဖြင့် မျက်ခွံအဖျားတို့ နီရဲလျက်။

သို့ကလို့ ကုန်အပြည့် လူအပြည့် တင်ထားသည့် ဒေါ်ချ်ခေါင်းတို မော်တော်ကားကြီးသည် ခြောက်သွေ့သော ကျတ်တီးပြင်၊ ချောင်းခြောက်သဲပြင်၊ ဆီးခလောက်ပင်၊ ခံစပ်ပင်တို့ သာ ရှိသည့် ကျောက်စရစ်ကုန်း စသည် တို့ ကို ဖြတ်ကာ ပုပ္ပားဘက်သို့ တအိအိလာနေသည်။ ပုပ္ပားနှင့် နီးလာသည့်အခါတွင် တောရိပ်စုံခြေကို ရေးရေးမြင်နေရလေပြီ။ ပုပ္ပားတောင်သည် ပြာမှိုင်းသော ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် ထီးတည်းကြီး ပေါ်နေသည်။

မြင်းခြံ ကျောက်ပန်းတောင်းလမ်းသည် တစ်ခါတုန်းက ကတ္တရာစေးလမ်းကောင်း ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း စစ်ဒဏ်ချက်ကြောင့် ပေါက်ပြဲကုန်ပြီ။ အင်္ဂလိပ်-အမေရိကန် ဆက်ပါးမိုင်းနား တပ်များက ယ

ခုမှ လမ်းကို ပြင်နေကြတုန်း ရှိသေးသည်။ ။ လမ်းပြင်နေသဖြင့် မော်တော်ကားသည် တချို့နေရာများတွင် လမ်းဘေး လှည်းလမ်းကြောင်း ပေါ်သို့ ချမောင်းရသည်။ ။ တောင်သာမှ ထွက်လာကတည်းက မော်တော်ကားကို တွင် တွင် မမောင်းနိုင်တော့။ ချိုင့်တွေ၊ ကျင်းတွေဖြင့် ပြည့်နေသော လမ်းတလျှောက်တွင် တအိအိမောင်းခဲ့ရသည်။ ။ သည် အထဲတွင် ပုပ္ဖားတောင်မှ စီးဆင်းလာသော ချောင်းအသွယ်သွယ်တို့ ၏ သဲပြင်ကြီးများ ထဲတွင် တဝိုင်းဝိုင်းအော်၍ ရုန်းခဲ့ရသေးသည်။ ။

ပုပ္ဖားမြို့နှင့် ဆယ်မိုင်အကွာလောက်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မော်တော်ကားသည် မြင်းခြံ ကျောက်ပန်းတောင်း ပေတရာကြီးမှ ညာဘက်သို့ ကွေ့ လိုက်လေသည်။ ။ ထိုလမ်းကား ပေတရာ လမ်းပင် မဟုတ်တော့။ နှမ်းခင်းတွေ၊ ပဲစင်းငုံခင်းတွေ၊ ပြောင်းခင်းတွေ၊ ထန်းတောတွေကြားထဲသို့ ဖြတ်မောင်းသော လှည်းလမ်းမျှသာ ဖြစ်၏။ ကားသည် ထိုလမ်းအတိုင်း နှစ်မိုင်လောက် မောင်းမိ၍ ချောင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုကို ဖြတ်လိုက်သည့်အခါတွင် မော်တော်ကားသည် ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ရောက်လေသည်။ ။

ထိုရွာကား ဆိတ်ထိန်း(စိတ္တိန်း)ရွာ ဖြစ်လေသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် သံကိုင်အထိ တင်လာသော ကုန်ထုပ်တွေ၊ ထင်းရှူးသေတ္တာတွေပေါ်မှ ကုတ်ကတ်ဆင်းလာကာ ကားအောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ။

ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်တွေပေလျက် လူရပ်ပင် မပေါ်တော့။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်တို့ ရွာအကြောင်း သိပြီမဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ ရွာက ပေတရာ လမ်းမပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ အတွင်းထဲ တော်တော်ဝင်ရတယ်၊ အရင်တုန်းကဆို မြင်းခြံကို မော်တော်ကားတောင် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ မြင်းခြံကို သွားချင်ရင် ကျောက်ပန်းတောင်း ပေတရာ

ကို ထွက်စီးရတယ်။ ခုမှ ကိုဘအုန်းရဲ့ ဈေးကားရှိနေလို့ ရွာကို တိုက်ရိုက် ရောက်တာ။ ကိုယ့်လူတို့ မြို့သားတွေ တောရွာတွေကို များများ ရောက် ဖူးဖို့ လိုတယ်”

ဆိတ်ထိန်းရွာသားကြီး ကိုရိုးက ကျွန်တော့်ကို ပြော၏။ ကိုရိုးကား တကယ့်တောသား ကြီး ဖြစ်၏။ ထန်းပင်တွေအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာ သူ ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်သည် မြို့ကြီးသားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ တောမြို့လေးတစ်မြို့တွင် မွေးဖွားလာသူ တစ်ယောက်သာဖြစ်ပါ၏။ သို့ တိုင် ကျွန်တော်သည် တောရွာများ တွင် အနေကြာကြာ မနေဖူးသေး။

၁၉၄၅ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ရန် တာ ဝန်ဖြင့် ကျောက်ပန်းတောင်း မြောက်ဘက်သို့ ရောက်လာသည့် အခါတွင် မူ ကျွန်တော်သည် ကျေးလက်တွင် အနေကြာခဲ့သည် ။

ဆိတ်ထိန်းရွာကို ဗဟိုပြုကာ ကျောက်ပန်းတောင်း မြောက်ဘက်ရှိ ကျေးရွာအနံ့သို့ ကျွန်တော်သွားခဲ့ဖူးသည် ။ ကျားနေအိုင်၊ မြင်းခြံကုန်း၊ လယ်ယား၊ ဒေါင်းလယ်၊ ပြာပုံ၊ ဆင်သားမွေး၊ ထို့နောက် ကမ်းဖြူ ...။

တစ်နေ့တွင် ကိုရိုးသည် ကျွန်တော့်ကို ကမ်းဖြူရွာသို့ ခေါ်သွားသည် ။ ရွာက ရွာသိမ် ရွာငယ်လေးမျှသာ ဖြစ်သည် ။ အညာထုံးစံအတိုင်း ရွာ ကို ဆူးစည်းရိုးတွေ ကာထားသည် ။ ရွာထဲတွင် အိမ်ခြေ လေးငါးဆယ် လောက်သာ ရှိမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည် ။ တစ်ရွာလုံး ဆင်းရဲကြ သည် ။ မော်တော်ကားလမ်း၊ ရေလမ်း စသည် တို့ နှင့် ဝေးလံလွန်းလှသ ည် ။

ကျောက်ပန်းတောင်း မြောက်ဘက်က လူများကမူ ဆိတ်ထိန်း-ကဗျူ ဟု တွဲ၍ ခေါ်ကြသည် ။ စင်စစ်တွင် မူ ဆိတ်ထိန်းနှင့် ကဗျူခေါ် ကမ်းဖြူ ရွာသည် တစ်ရွာစီဖြစ်ပါသည် ။

“အဲဒါ ပုဂံခေတ်တုန်းက ဧကရီဖွားစော မွေးတဲ့ ရွာပေါ့ဗျ” ဟု ကိုရိုးက ကျွန်တော့်ကို ပြောပါသည်။

ထိုစကားများကို ပြောစဉ်တွင် ကိုရိုး၏ အမူအရာတွင် လည်းကောင်း၊ အသံတွင် လည်းကောင်း ဘာမှ ထူးခြားသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို မဆောင်ပါ။ ပြောရိုးပြောစဉ် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောသွားသကဲ့သို့သာ ရှိပါသည်။ ကိုရိုးသည် ဖွားစောခေါ် ဧကရီဖွားစော အကြောင်းကို ထို့ထက် ပိုမပြောနိုင်ပါ။

ကိုရိုးသာမက ကျွန်တော်သည် လည်း ဧကရီဖွားစောအကြောင်းကို ထို့ထက် ပိုမသိပါ။ ကျွန်တော့်အသက်သည် ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပေါ့ပေါ့ပြောလိုက်သော ကိုရိုးစကားကို ကျွန်တော်ကလည်း ပေါ့ပေါ့ပင် ယူလိုက်သည်။ စစ်မဖြစ်ခင် ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားလောက်တုန်းက လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီး ရေးသည့် “ဧကရီဖွားစော” ဝတ္ထုကို ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖတ်လိုက်ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအရွယ်သည် ရာဇဝင်ဝတ္ထု၏ အရသာကို ခံစားတတ်ရန် အလွန်သေးငယ်သည့် အရွယ်ဖြစ်ပါသည်။ ဘိလပ်ပြန်သန်း ဆိုသည့် “ဧကရီဖွားစော” သီချင်းကိုလည်း ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအရွယ်သည် လည်း သီချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်အတိမ်အနက်ကို ပိုင်းခြားနားလည်ခြင်း မပြုတတ်သေးသည့် အရွယ်ဖြစ်ပါသည်။

ဧကရီဖွားစောသည် ပုဂံရွှေနန်းတွင် မည်မျှအရေးကြီးသည့် အခန်းက ပါခဲ့လေသနည်း။ ဧကရီဖွားစောဆိုသည့် ကျေးတောသူမသည် မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းတွင် မည်မျှအရေးပါသည့် ဆောင်ရွက်ချက်များကို လုပ်ဆောင်ခဲ့သနည်း။ ပုဂံမင်းဆက်၏ နောက်ဆုံးမင်းဆက်များ တွင် ဧကရီဖွားစောသည် မည်သို့ရပ်တည်ခဲ့လေသနည်း။

ဤအချက်များကို ကျွန်တော် ထိုစဉ်က မသိခဲ့ပါ။ မစဉ်းစားခဲ့မိပါ။ ကျွန်တော်သာမက ဧကရီဖွားစောခေါ် ဖွားစော၏ မွေးရပ်မြေသို့ ကျွန်တော့်အား လိုက်ပို့သည့် ဆိတ်ထိန်းရွာသားကြီး ကိုရိုးသည် လည်း သီဟန့်၊ စဉ်းစားမိဟန် မတူပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် သူငယ်ကလေး တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

* * *

ထို့နောက်တွင် မှန်နန်းရာဇဝင်၊ ဦးကုလားရာဇဝင်၊ သုသောဒိတရာဇဝင် စသည့် မြန်မာရာဇဝင် ကျမ်းများ နှင့် ဖယ်ယာ၊ တောက်စ်၊ ဟာဗီး စသည့် အင်္ဂလိပ်သမိုင်းဆရာတို့ ရေးသားသော မြန်မာရာဇဝင် ကျမ်းများကိုလည်း ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုအခါကျမှ ဧကရီဖွားစော၏ ဉာဏ်အမြော်အမြင်ကြီးပုံ၊ သစ္စာစောင့်သိရှိသေပုံ၊ နိုင်ငံရေးအမြော်အမြင်ကြီးပုံ၊ ပါးနပ်လိမ္မာပုံ၊ ကြင်နာသနားတတ်ပုံ တို့ ကို ကျွန်တော် သတိပြုမိပါသည်။ ။ နရသီဟပတေ့၊ ဧကရီဖွားစောနှင့် သားတော်ပြည်စား သီဟသူတို့ ၏ အဖြစ်အပျက်သည် မြန်မာရာဇဝင်တွင် အထူးခြားအဆန်းကျယ်ဆုံး၊ မမေ့နိုင်စရာ အကောင်းဆုံးသော အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ်ကြီး ဖြစ်ကြောင်းကို ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်တွေ့လာပါသည်။ ။

စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ဧကရီဖွားစောသည် မထင်ရှားသည့် ကမ်းဖြူရွာကလေးတွင် မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ။ ပုပ္ပားနတ်တက်ပွဲမှ အပြန်တွင် မင်းကြီး ဥဇနာက သူ့ကို သဘောကျကာ မောင်းမ ကိုယ်လုပ်အဖြစ် ကောက် ယူခဲ့သည်။ ။ ဖွားစောသည် မင်းကြီးဥဇနာကို

လုပ်ကျွေးပြုစုရင်း မိဖုရားတစ်ပါးအဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည် ။
မင်းကြီးဥဇနာ ဆင်ထိ၍ အနိစ္စရောက်သည့်အခါတွင် ဖွားစောသည် ဥဇနာ၏ သားတော် ဘုရင်နရသီဟပတေ့၏ မိဖုရားကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည် ။
နရသီဟပတေ့မင်း လွန်သည့်အခါတွင် လည်း ဧကရီ ဖွားစောသည် အမှူးအမတ်တို့ နှင့် တိုင်ပင်၍ မင်းကြီးသားတော် ဒလစား ကျော်စွာကို မင်းမြှောက်သည် ။ ကျော်စွာနန်းတက်စဉ် သူ့ကို အတိုင်အပင်မရှိ မေ့လျော့သဖြင့် ဒလစားကျော်စွာကို နန်းမှ ချကာ သိင်္ခဗိုလ်သား ရှမ်းညီနောင် သုံးဦးကို မြင်စိုင်းအရပ်တွင် နန်းတင်ပေးခဲ့သည် ။

ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်တွင် မင်းဆက်တစ်ဆက်ကို ထူထောင်ခဲ့သော သို့မဟုတ် ဖြုတ်ချခဲ့သော မိဖုရား အနည်းငယ်တွင် ဧကရီဖွားစောသည် လည်း တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်ပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် ပုဂံသို့ မကြာခဏ ရောက်တတ်ပါသည် ။ မနက်ခင်း နေခြည်နုနုထဲတွင် အာနန္ဒာစေတီထက်မှ နေ၍ ပုဂံမြို့ဟောင်းကို ငေးကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ ဆည်းဆာပြာပြာထဲတွင် တန့်ကြည်တောင်ထက်မှ နေ၍ ပုဂံမြို့ဟောင်းကို မျှော်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ လရောင်ရွန်းပြက်သည့် ညများ ၌ သီရိပစ္စယာဟိုတယ် ဝရန်တာမှ နေ၍ ပုဂံမြို့ဟောင်းကို လှမ်းကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည် ။ ကြည့်လေတိုင်း ဥဇနာမင်းကြီးအနီးတွင် ကျိုးနွံစွာ ခစားနေသော ပုဂံရွှေနန်းတော်ရောက် ကျေးတောသူကလေး ဖွားစော၊ လေသာပြတင်းမှ ကမ်းဖြူရွာဖက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသော ဖွားစော၊ အရွယ်နှင့်အတွေ့အကြုံကြောင့် တည်ငြိမ်သွားသော ဖွားစော၊ စိတ်နောက် ကိုယ်ပါ လုပ်တတ်သော ဘုရင်နရသီဟပတေ့ကို ဖျောင်းဖျ နားချနေသော ဖွားစော၊ မင်းဆက်တစ်ဆက်ကို ထူထောင်ရန် မှူးမတ်တို့ နှင့် တိုင်ပင်နေသောဖွားစော၊ မင်းဆက်တစ်ဆက်ကို ဖြုတ်ချရန် မင်းညီ မင်းသား ဗိုလ်ပါ ရဲမက်တို့ နှင့် နှီးနှောနေသော ဖွား

စော၊ လျောင်းဦးတွင် တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေဖြင့်ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်နေသော ဖွားစော၊ မိမိပြုသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ကျောက်စာတွင် ကမ္ပည်းရေးထိုးကာ ရေစက်ချနေသော ဖွားစော စသည့် ဧကရီဖွားစော၏ ရုပ်ပုံလွှာတို့ ကို တရေးရေး မြင်ယောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ။

မြင်ယောင်တိုင်းလည်း ဧကရီဖွားစောနှင့် ပတ်သက်၍ ခမ်းနားသော ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်ကို ရေးမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့ဖူးပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုရေးခြင်း အတတ်တွင် သူငယ်တစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ မောရစ်ကောလစ်၏ “She was a Queen” ဆိုသည့် ဝတ္ထုကြီးကို ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝက တစ်ခေါက်ဖတ်ဖူးသည်။ ။ သို့ရာတွင် သာမန်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်လောက်တုန်းက တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဝတ္ထု၏ အတိမ်အနက်ကို အနည်းငယ် ထောက်မိသည် ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် မလေးနက်သေးပါ။ အားလျှင် မြန်မာပြန်ဦးမည်ဟု သာမန်မျှသာ မှတ်သားထားလိုက်ပါသည်။ ။ ထို့နောက် ထိုကိစ္စသည် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားပါသည်။ ။

၁၉၈၀ ခုနှစ်ဦးပိုင်းလောက်တွင် စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ဝေသူ ဦးကိုဦး (ဝင်းဦး) က အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ်ပေးရန် တောင်းသည်။ ။ “ပင်ကိုရေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာသာပြန်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ” ဟု သူက ဆို၏။ ပင်ကိုရေး ဝတ္ထုကို လောလောဆယ် ကျွန်တော်မရေးနိုင်သေး။ ။ ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်ကို ပေးမည်ဟု သူ့ကို ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့် ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ရမည်ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစား၍ မရ။ သူက အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည့် ဝတ္ထုတွေကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ရွတ်ပြ၏။ ကျွန်တော်ကြိုက်သည့် ဝတ္ထုများ လည်း ပါသည်။ ။ မကြိုက်သည့် ဝတ္ထုများ လည်း ပါသည်။ ။

နိုင်ငံခြားဝတ္ထုများကို ဘာသာပြန်ရန် စဉ်းစားသည့်အခါတွင် အမျိုးအစား သုံးခုကို သွားတွေ့ရသည်။ တစ်မျိုးမှာ မူရင်း၌ ပင် ညံ့နေသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးအစားကိုမူ စဉ်းစားရန် မလိုတော့။ နောက်တစ်မျိုးမှာ မူရင်းက ကောင်းသော်လည်း မြန်မာပရိသတ် နားမလည်နိုင်၊ အရသာမခံနိုင်သော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုအမျိုးအစားကိုလည်း ဘာသာပြန်ရမည့်စာရင်းမှ ကျွန်တော်ပယ်သည်။ နောက်တစ်မျိုးမှာ မူရင်းက လည်းကောင်း၊ ဘာသာပြန်သူကလည်း နှစ်သက်၊ မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်ကလည်း လက်ခံနိုင်၊ နားလည်နိုင်သည့် ဝတ္ထု မျိုးဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သုံးချက်ညီသည့် ဝတ္ထုမျိုးကိုမှ ဘာသာပြန်၍ ကောင်းပါသည်။

ဝင်းဦး ရွတ်ပြသည့် ဝတ္ထုများ ထဲမှ ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် သုံးချက်လုံး မညီကြပါ။ တချို့မှာ မူရင်းကောင်းသော်လည်း ဘာသာပြန်၍ မကောင်း၊ တချို့မှာ ဘာသာပြန်၍ ကောင်းသည့်တိုင် ကျွန်တော်မကြိုက်။

“ဒါဖြင့် ကောလစ်ရဲ့ She was a Queen ဗျာ၊ မကောင်းဘူးလား။”

အလိုလေး-ဟုတ်ပေသားပဲ၊ တစ်ခါက မြန်မာပြန်ရန် ကျွန်တော် စိတ်ကူးခဲ့ဖူးသော်လည်း သတိမရ၊ သူပြောမှ ပင် သတိရတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဧကရီဖွားစောဝတ္ထုကို ကျွန်တော်မြန်မာပြန်ခဲ့ပါသည်။ မောရစ်ကောလစ်၏ ဝတ္ထု တွင် ပါသည့် အကြောင်းအရာများအားလုံးသည် ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသား အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပါသည်။ သီဟသူက အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန်အား ကွမ်းသွေးနှင့် ထွေးသည့်အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ မင်းခွေးချေးခေါ် နရသီဟပတေ့နန်းရပြီး သူ့ကို မေ့လျော့သဖြင့် ပန်းကပ်ပဲ့ကို ဆောင်၍ အခစားဝ

င်သော အဖြစ်အပျက်၊ ပန်းပွတ်သည် သားမြေးတို့ ကောင်းစား၍ ပန်းပွတ်မည့်သူ မရှိသောကြောင့် ပန်းကပ်ပဲ့နှင့် လွှတ်တက်ရသည် ဆိုသော အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန် ၏ သမိုင်းဝင်စကားကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ ။ ရာဇသင်္ကြန်ကို ဒလသို့ ပို့ သည့်ကိစ္စ၊ စောလုံကို သတ်သည့်အဖြစ်အပျက်၊ စောလုံ အဆိပ်ခတ်ခြင်း၊ စောလုံကို သံကြပ်စင်တွင် တင်၍ မီးရှို့သတ်ခြင်း၊ မောင်းဂွတ်သံအဖွဲ့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ မောင်းဂွတ်တို့ ပုဂံသို့ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ နရသီဟပတေ့ ထွက်ပြေးရခြင်း၊ သားတော် ပြည်စားသီဟသူက အဆိပ်ခတ်ခြင်း စသည့် အဖြစ်အပျက်များအားလုံးသည် ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသားတွေချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ အဓိက ဇာတ်ကြောင်းမျှသာမက (ဒလတွင် မျက်လှည့်ပြသည့် ဇာတ်ကွက် ဂန္ဓာလရာဇ်အမတ်ကြီး ချင်တို့ ၏ ဇာတ်ကွက်မှ အပ) ကျန်ဇာတ်ကွက် ဟူသမျှသည် ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသားတွေချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ မြန်မာရာဇဝင်ကျမ်း အစောင်စောင်တွင် ပါပြီးသား ဖြစ်ကြပါသည်။ ။ မှန်နန်းရာဇဝင်ကြီး တွင် ဆိုလျှင် စာမျက်နှာ ၂၄ မျက်နှာမျှဖြင့် ထိုအကြောင်းများ အားလုံးပါပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။

မောရစ်ကောလစ်သည် ကျွန်တော်တို့ သိပြီးသား မြန်မာရာဇဝင်မှ အချက်အလက်များကို ယူလိုက်သည်။ ။ အထူးသဖြင့် မှန်နန်းရာဇဝင်မှ အချက်အလက်များကို ယူသည်။ ။ ထိုသို့ ယူပြီးနောက်တွင် ဝတ္ထုရေးဆရာ၏ စိတ်ကူးဖြင့် အဆာထည့်သည်။ ။ ရာဇသင်္ကြန်ကို သီဟသူက တံတွေးနှင့် ထွေးသည့်အခန်း၊ သီဟသူက ရာဇသင်္ကြန်က လက်စားချေခန်း၊ မိဖုရား စောလုံသတ်ခန်း၊ မောင်းဂွတ်သံအဖွဲ့ဝင် မောင်းဂွတ်ဗိုလ်ချုပ် ကီလူကင် စစ်ကစားခန်းနှင့် သားတော်ပြည်မင်း သီဟသူက ဘုရင်နရသီဟပတေ့ကို အဆိပ်ကျွေးသတ်ခန်းတို့ သည် အဓိက ဇာတ်ကွက်ကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ။ မောရစ်ကောလစ်သည် ထိုဇာတ်

ကွက်များကို ခမ်းနားသော ဇာတ်ကြီးဖြစ်အောင် ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ပြသွားခဲ့သည်။ ။ ဤသည် ပင်လျှင် မောရစ် ကောလစ်၏ အတတ်ပညာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဧကရီဖွားစောဝတ္ထုကို ရေးပုံနှင့်ပတ်သက်၍ မကွယ်လွန်မီ နောက် ဆုံးရေးခဲ့သော “အထက်သို့ အဆန်ခရီး” ဆိုသည့် ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်း စာအုပ်တွင် မောရစ်ကောလစ်က ဤသို့ ရေးခဲ့သည်။ ။

ထိုနှစ် ၁၉၃၆ ခု၊ နွေရာသီတွင် နောက်ထပ် စာအုပ်သစ်တစ်အုပ် ကျွန်တော် ရေးပြီးသွားပါ သည်။ ။ ထုတ်ဝေသူများ ဖြစ်သော ဖေဘာနှင့် ဖေဘာကုမ္ပဏီက လက်ခံလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင် ပါသည်။ ။ စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် ထုတ်ဝေသူထံသို့ ပို့လိုက်ပြီး၊ ၁၉၃၇ ခု၊ ဧပြီလတွင် စာအုပ်အဖြစ် ထွက်လာပါသည်။ ။ ဘာမျှ မကြာသော်လည်း ကျွန်တော့်အဖို့ တွင် မူ နှေးသည် ဟု ထင် မိပါသည်။ ။ သည် မျှ ကြာရသလောဟု သည်းမခံနိုင်ဘဲ ၁၉၃၆ ခု၊ အောက်တိုဘာလ ၂၅ ရက်နေ့ တွင် သူ့ဆီသို့ ဖုန်းဆက်မေးမြန်းသည့် မှတ်တမ်းကို ကျွန်တော့်မှတ်စုထဲတွင် သွားတွေ့ရပါသည်။ ။ “ကျွန်တော် ဖတ်လို့ မပြီးသေးဘူးဗျ၊ တစ်ဝက်လောက်ပဲ ပြီးသေးတယ်” ဟု ထုတ်ဝေသူ ဂေါ်ဖရီဖေဘာက အကြောင်းပြန်သည်။ ။ ထိုနှစ် နာတာလူး ပွဲတွင် မှ စာမူကို လက်ခံကြောင်း ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းကြားပါသည်။ ။ She Was A Queen ဆိုသည့် အမည်ကို သူပေးခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အုပ်ရေသုံးထောင် ရိုက်ပြီး ဂျာမနီ၊ နော်ဝေ၊ ဆွီဒင်နှင့် ပြင်သစ်ဘာသာများကို ပြန်ဆိုခဲ့ရပါသည်။ ။

“ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေကြီး ဂေါ်ဒွင်လုစ် ကျမ်းကျင်စွာ ပြန်ဆိုထားသည့် မှန်နန်းရာဇဝင်ကြီးကို ဖတ်ရာမှ ဤဝတ္ထုကို စိတ်ကူးရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ

သည် ။ ထိုရာဇဝင်ကို ဖတ်ပြီးနောက် မြန်မာနိုင်ငံ ကျေးလက်တွင် ကျွန်တော် အနှစ်နှစ်ဆယ်မျှ တွေ့ကြုံရသော အတွေ့အကြုံတို့ ကို ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်အခါတွင် မြန်မာစရိုက်ပီသသည့် ပတ်ဝန်းကျင်၊ မြန်မာ့ဓလေ့ကို ကျွန်တော်ဖန်တီး နိုင်ခဲ့ပါသည် ။ ထိုအချက်သည် ကျွန်တော့်ဝတ္ထု၏ ထူးခြားချက်ပင် ဖြစ်ပါသည် ”

ထိုဝတ္ထုကို ကျွန်တော်မြန်မာပြန်သည့်အခါတွင် စာဖတ်ပရိသတ်များက မြန်မာပြန်သူ၏ ကိုယ်ပိုင် စိတ်ကူးတွေ ထည့်သွင်းသလောဟု မေးကြပါသည် ။ သူ့နေရာနှင့်သူ လျော်ကန်သည့် စကားလုံးများကို ရွေးချယ်သည် မှ အကျွန်တော့်စိတ်ကူး ဘာမျှမပါပါ။ သို့တိုင် မောရစ်ကောလစ်၏ ဝတ္ထုသည် မြန်မာစာရေးဆရာတစ်ယောက်က ရေးသည့်ဝတ္ထုနှင့် တူကြောင်းမှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်။ မြန်မာတို့ အထာ၊ မြန်မာတို့ စရိုက်ကို ကောင်းစွာ နားလည်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဟု ဆိုချင်ပါ သည် ။

ဥပမာအားဖြင့် သားတော် ပြည်စားသီဟသူက ဘုရင်နရသီဟပတေ့ကို အဆိပ်ကျွေးသတ်သည့်အခန်းတွင် ဘုရင်နရသီဟပတေ့၏ လွမ်းခန်းသည် မြန်မာတို့ အကြိုက် ဖြစ်ပါသည် ။ သားက အဆိပ်ပါ သည့် ပွဲတော်အုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားလိုက် ပြန်ဝင်လာလိုက်၊ အစားကို ခုံမင်သည့် မင်းကြီးက ပွဲတော်အုပ်ကို ကြည့်လိုက်၊ ငိုလိုက်၊ ဧကရီဖွားစောက အနားက အားပေးဖျောင်းဖျလိုက်၊ အားပေးလိုက်လုပ်နေပုံတို့ မှာ ဇာတ်စကားဖြင့် ပြောရလျှင် “ဗျာပါကုန်အောင် လုပ်သွားသည် ” ဟု ပင် ပြောနိုင်ပါသည် ။

ဤဝတ္ထုတွင် ဂန္ဓာလရာဇ်မင်းကြီးချင်နှင့် ဧကရီဖွားစောတို့ ၏ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းမှာ ရာဇဝင်များ တွင် မပါပါ။ မောရစ်ကောလစ်သည် အရှေ့တိုင်းကို စိတ်ဝင်စားသည့် အနောက်တိုင်း သား ပရိသတ်များ

အတွက် ထိုဇာတ်ကွက်ကို ထည့်သွင်းခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။ ။ ဤအချက်မှ လွဲလျှင် မောရစ်ကောလစ်၏ ဝတ္ထုသည် ခမ်းနားသော၊ ရသမြောက်သော၊ မြန်မာ ဝိသသော ဝတ္ထုကြီး တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ ။

မြန်မာပြန်ရာတွင် အမှားအယွင်း အနည်းငယ်ရှိနိုင်ပါသည်။ ။ ဥပမာ အားဖြင့် စောလုံက နရသီဟပတေ့မင်းကြီးကို အဆိပ်ခတ်ရာတွင် ပွဲတော်အုပ်၌ ဓာတုရ အဆိပ်ကို ထည့်သည် ဟု ဆိုပါသည်။ ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဓာတု(ဓာတ်တစ်မျိုးပါသော) အဆိပ်ဟု ထင်သဖြင့် ထိုအတိုင်း ပြန်လိုက်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော့် မြန်မာပြန်ကို ဖတ်သော ဒေါက်တာ နန်းဥမ္မာက အင်္ဂလိပ် စာလုံးပေါင်းကို မေးပြီး ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ နားလည်သော ပါဠိသတ်စကားမဟုတ်ကြောင်း၊ လက်တင်ဘာသာဖြစ်ကြောင်း၊ ပဒိုင်းသီးကို လက်တင်ဆေးဝေါဟာရဖြင့် ဓာတုရ ဟု ခေါ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ။ ပို၍ သေချာအောင် လက်တင်အင်္ဂလိပ်ဆေး အဘိဓာန်ကိုလည်း ထုတ်ပြပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ နန်းဥမ္မာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ။

ကျွန်တော့် မြန်မာပြန်တွင် အခြားအမှားအယွင်း၊ အပေါက်အကျများလည်း ပါကောင်း ပါနိုင်ပါသည်။ ။ စာဖတ်သူတို့ က ထောက်ပြဝေဖန်ကြလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ပုံနှိပ်ရာတွင် ပြင်ဆင်ထည့်သွင်းမည် ဖြစ်ပါသည်။ ။

မောရစ်ကောလစ်၏ ဝတ္ထုကို ဖတ်ခဲ့စဉ်က ဝတ္ထုကောင်းကြီးတစ်ပုဒ် ဟု သာမန်မျှ ယူဆခဲ့ သော်လည်း သူ့ဝတ္ထုကို ချ၍ ဘာသာပြန်လိုက်သည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်အဖို့ ထို့ထက် လေးနက်လာပါသည်။ ။ သူ့ဝတ္ထု၏ အသက်သွေးသည် ကျွန်တော့် ကိုယ်တွင်းသို့ ကူးစက်လာခဲ့ပါ သည်။ ။

“ဧကရီပ္ပာစော” ကို အခန်းဆက်အဖြစ် မြန်မာပြန်နေစဉ်တွင် ကျွန်

တော်သည် ပုဂံသို့ နှစ်ကြိမ်တိုင် သွားခဲ့ပါသည်။ ။ ဖွားစောရွာသို့ တစ်ခေါက်သွားခဲ့ပါသည်။ ။ ပုပ္ဖားသို့ နှစ်ခေါက်ရောက် ခဲ့ပါသည်။ ။ ဧကရီဖွားစော မွေးရာဇာတိဖြစ်သည့် ကမ်းဖြူသို့ကား ကျွန်တော် နောက်ထပ် မရောက်တော့ပါ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်က ရောက်ဖူးသည့် ရှုခင်းကလေးကို မှန်းကြည့်ကာ “ဈာန်” ရအောင် ကြိုးစား၍ ပြန်ပါသည်။ ။

စင်စစ် ဘာသာပြန်တစ်ခုသည် စာပေ၏ မွေးစားသားသမီး ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဘာသာပြန်သူက တွယ်တာလာသည့် အခါတွင် ထိုဘာသာပြန်သည့် သားသမီးအရင်းသဖွယ် ဖြစ်လာတတ်ပါသည်။ ။ မွေးစားသားသမီးကို သားသမီးအရင်းပမာ တွယ်တာခုံမင်နိုင်သည် ဆိုလျှင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိနိုင်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် မောရစ်ကောလစ် မွေးထုတ်ပေးလိုက်သော ဝတ္ထုကို မွေးစားကြည့်ပါသည်။ ။ မွေးစားရင်း သားသမီးအရင်းပမာ ခုံမင်တွယ်တာလာပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သားသမီးအရင်းလိုဖြစ်ရန် ကြိုးစားကြည့်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့် ကြိုးပမ်းချက် မအောင်မြင်ဟု ဆိုလျှင် မွေးစားသားသမီးဆ ဝိုး၍ မဟုတ်ဘဲ မွေးစားသူ ကျွန်တော် အကိုင်အတွယ် မတတ်သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

(၁၉၈၅ ခုနှစ်ထုတ် စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းမှ ဆောင်းပါးအား ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

မြသန်းတင့်

စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းအမှာ စာ

စန္ဒာသည် ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအတွက် ကောင်းနိုးရာ ရာ အခန်းကဏ္ဍ အမျိုးမျိုးကို စတင်ထုတ်ဝေသည့် အချိန်မှ စ၍ ဖော်ပြ ခဲ့ပါသည်။ ။ ဤသည် ကို အားလုံးသိကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ။ စန္ဒာသည် မြန်မာစာပေ၊ အနုပညာ၊ ယဉ်ကျေးမှု ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးတွင် တတ်နိုင်သလောက် တာဝန်ထမ်းမည်ဟု ရည်သန်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည့်အလျောက် စာပေ၊ အနုပညာ၊ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ စသည် တို့ ကို ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုမျှနှင့်အားမရ သေးဘဲ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ ပြန်လည်ဆန်းသစ်ခြင်း၊ ထပ်ဆင့်ဖော်ပြချက်၊ ကလောင်သစ်ကဏ္ဍ၊ ရင်မသည်းဖိုကဏ္ဍ၊ စိတ်ပညာ၊ စန္ဒာပန်းချီ၊ စန္ဒာဓာတ်ပုံ၊ စန္ဒာသိပ္ပံ၊ ပုံပြောတဲ့ ဦးဦး စသည့် ကဏ္ဍများကို စိတ်ကူးရသလောက်၊ လက်လှမ်းမီသလောက်၊ တိုးချဲ့ထည့်သွင်းခဲ့ပါသည်။ ။

သို့တိုင်အောင် စန္ဒာသည် ပရိသတ်ကို အလုပ်အကျွေးပြုရာတွင် ဤမျှနှင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း မရှိပါ။

စန္ဒာသည် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အား မြန်မာစာပေ အနုပညာနှင့် သာမက ကမ္ဘာ့စာပေ အနုပညာတို့ နှင့်ပါ မိတ်ဆက်ပေးရန် အာသီသရှိခဲ့သည် မှာ ကြာပါပြီ။ ကမ္ဘာ့စာပေနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရာတွင် ခေတ်ဟောင်း ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးများ နှင့်သာမက ခေတ်သစ် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးများကိုလည်း ဖော်ပြရန် ဆန္ဒရှိခဲ့ပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမကြီး ဒက်ဖနီ ဒူမောရီးယား ရေးသည့် “ရီဘက်ကာ” ဝတ္ထုကြီးကို မြန်မာပြန်ဆိုပေးရန် ဆရာတင့်တယ်အား မေတ္တာရပ်ခံကာ စန္ဒာဘာသာပြန် အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်ကြီးအဖြစ် ၁၉၇၉ ခု ဧပြီလမှ စ၍ ဒီဇင်ဘာလအထိ (၉) လတိုင်တိုင်

စန္ဒာတွင် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် အားလုံးသိကြပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဆရာတင့်တယ်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ဇန်နဝါရီလအတွင်းက ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ ရေးပြီးသား စာမူမကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အတွက် “ရီဘက်ကာ” ဝတ္ထုရှည်ကြီးမှာ စန္ဒာတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်နေပါသည်။

ဤတွင် စန္ဒာအဖို့ စဉ်းစားစရာပေါ်လာပါသည်။ “ရီဘက်ကာ” ဝတ္ထုရှည်ကြီးအား ဆက်လက်ပြန်ဆိုပေးပါရန် အခြား စာရေးဆရာ တစ်ဦးဦးအား မေတ္တာရပ်ခံရမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် ရောက်သည့်နေရာကပင် ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်တော့မည်လော ဆိုသည့် ပြဿနာ ဖြစ်ပါသည်။ အခြား စာရေးဆရာတစ်ဦးဦးအား ဆက်လက်ပြန်ဆိုပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံလျှင် ဝတ္ထုကြီးကို အဆုံးတိုင် ဖတ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း အရေးအသား၊ အသုံးအနှုန်း အဖွဲ့အနွဲ့တို့ အနည်းအများ ကွဲပြားနေမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် “ရီဘက်ကာ” ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို ဆက်လက်ထည့်သွင်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ ရောက်သည့်နေရာမှ ပင် ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရန် စန္ဒာက ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါသည်။

သို့ရာတွင် စန္ဒာသည် ကျေနပ်ရောင့်ရဲခြင်း မရှိပါ။ အလားတူ ဂန္ထဝင်၊ သို့မဟုတ် ခေတ်သစ် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်ကို ထည့်သွင်းရန် ဆန္ဒရှိနေပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး မောရစ်ကောလစ်၏ “တစ်ခါက ဇကရီ” (She was a Queen) ဆိုသည့် ဝတ္ထုကြီးကို မြန်မာပြန်ဆိုပေးရန် ဆရာမြသန်းတင့်အား မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ရာ ဆရာမြသန်းတင့်က “ဧကရီဖွားစော” အမည်ဖြင့် မြန်မာ ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။ ယခုလမှ စ၍ ထိုဝတ္ထုကြီးကို လစဉ်ဖော်ပြသွားမည် ဖြစ်သည့်အတွက် မြန်မာစာဖ

တံပရိသတ်များ အားပါးတရ ဖတ်ရှုနိုင်ကြပါပြီ။

“ဧကရီဖွားစော” ဝတ္ထုကြီးမှာ ပုဂံခေတ်နှောင်းကာလပိုင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသည့် ဥဇနာ၊ သီဟသူ၊ နရသီဟပတေ့ စသည့် မင်းများ လက်ထက်တွင် ထင်ရှားခဲ့သည့် ဧကရီဖွားစော ခေါ် ဧကရီစော အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

မောရစ်ကောလစ်သည် “ဧကရီဖွားစော” ဝတ္ထုကြီးကို ရေးရာတွင် မှန်နန်းရာဇဝင်တော်ကြီးမှ အချက်အလက်များကို အခြေခံပါသည်။ ။ အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြန်၏ နိုင်ငံရေးပရိယာယ်ကြွယ်ဝမှု၊ သီဟသူ၏ ရန်ငြိုးကြီးမှု၊ နရသီဟပတေ့မင်းကြီး၏ စိတ်ထားပျော့ညံ့မှု၊ ဧကရီဖွားစော၏ စိတ်သဘောထား ကြီးမြင့်မှုနှင့် အမြော်အမြင်ကြီးမှု၊ စစ်သူကြီး အနန္တပစ္စည်းနှင့် ရန္တပစ္စည်းတို့ ၏ ရဲရင့်မှု စသည် တို့ သည် ပုဂံရွှေနန်းတွင်းမှ နန်းတွင်းလုပ်ကြံမှုများ ၊ အကောက်ကြံမှုများ ၊ ကုန်းချောမှုများ နောက်ခံတွင် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေကြသည်။ ။ ပုဂံရွှေနန်း၏ နောက်ခံကားကြီး ပေါ်တွင် လှုပ်ရှား ကပြသွားကြသော ရာဇဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဝတ္ထုစာရေးဆရာ၏ စိတ်ကူးနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သော အခါတွင် ခမ်းနား၍ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာပါသည်။ ။

မောရစ်ကောလစ်သည် ရာဇဝင်ကို အခြေခံသော်လည်း အချို့နေရာများ တွင် စာရေးဆရာ ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် ဖြည့်စွက်ရေးသွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ။ ဥပမာ ပုဂံရွှေနန်းတော်သို့ ရောက်လာသည့် မောင်းဂွတ်သံအဖွဲ့တွင် ဥရောပတိုက်သား မာကိုပိုလို ကို အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် အဖြစ် ထည့်ထားသည်။ ။ မာကိုပိုလိုသည် ငဆောင်ချမ်းစစ်ပွဲနှင့် ပုဂံနေပြည်တော်အကြောင်းကို ရေးသား သွားသော်လည်း ပုဂံသို့ရောက်သည် ဟု ရာဇဝင်များ ထဲတွင် မတွေ့ရပါ။ ဤနေရာတွင် မောရစ် ကော

လစ်သည် စာရေးဆရာ၏ ဉာဏ်ကစားခွင့်ကိုသုံးကာ မာကိုပိုလိုကို ထည့်သွင်းခြင်း ဖြစ်ပုံ ရပါသည်။ ။ နရသီဟပတေ့ကို နန်းတင်ပွဲ၌ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ကျင်းပသည့်အခါတွင် အရှေ့တိုင်း ဂန္ဓာရီလောကီပညာရပ်များ ပြသသည့်ပွဲတစ်ပွဲပါသည်။ ။ ထိုဇာတ်ကွက်မှာ မှန်နန်းရာဇဝင်တော်ကြီးတွင် မပါပါ။ အခြားမည်သည့် ရာဇဝင်ကျမ်းများ တွင် မှ လည်း မပါပါ။ ထိုဇာတ်ကွက်မှာ ဘာသာခြား ခရီးသည် ဖြစ်သည့် အီဗရာဟင်ဘာဘူတာ၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းများ ၊ ဒတ်ချ်လူမျိုး ခရီးသည် တစ်ဦးဖြစ်သည့် အက်ဒွပ်မယ်လ်တန်တို့ အနွှိယပြည်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည် တို့ ကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် မှတ်တမ်းများမှ ယူသည် ဟု မောရစ်ကောလစ်မှ ဝန်ခံထားပါသည်။ ။

ဤအဖြည့် ဇာတ်ကွက်ကလေး တချို့တလေမှ အပ ကျန်အချက်အလက်တို့ မှာ မှန်နန်းရာဇဝင်တော်ကြီးမှ အချက်အလက်များ အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ပုဂံမြို့ရိုးတွင် လူစတေးသည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မောရစ်ကောလစ်၏ မှတ်ချက်မှာ များစွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းပါသည်။ ။ ကောလစ်က “မြို့တံခါး၊ မျှော်စင်၊ တံတား စသည် တို့ တွင် အရှင်လတ်လတ် လူကို မြေမြှုပ်စတေးသည့် အလေ့သည် ရိုင်းစိုင်းသည့် ထုံးစံလေ့တစ်ခု ဖြစ်၍ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးတွင် တစ်ခါက လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့ကြသည့် ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်ပြီး အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ပင် တစ်ခါက ကျင့်သုံးလိုက်နာခဲ့ကြသည် ” ဟု ရေးခဲ့ပါသည်။ ။

မောရစ်ကောလစ်၏ “ဧကရီဖွားစော” သည် ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံးပုံနှိပ်ခဲ့ပြီး ၇၁မန်၊ နော်ဝေ၊ ဆွီဒင်နှင့် ပြင်သစ်ဘာသာများကို ပြန်ဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည် ဟု သိရသည်။ ။

မောရစ်ကောလစ်သည် အိုင်ယာလန်ပြည်သားဖြစ်ပြီး ၁၈၈၉ ခုနှစ်တွင် မွေးသည်။ ။ အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ၁၉၁၂ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယပဋိညာဏ်ခံ ဝန်ထမ်း စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီးနောက် မြန်မာနိုင်ငံ အနှံ့အပြားတွင် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ။ စစ်တွေ၊ ကျောက်ဖြူ၊ မြိတ်၊ စစ်ကိုင်း၊ ရန်ကုန် စသည် တို့ တွင် အရေးပိုင်နှင့် ခရိုင်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ။ စစ်မှုထမ်းရင်း ယိုးဒယားဂိုဏ် ဝတ္ထုကို ရေးသည်။ ။ ထိုစာအုပ်ဖြင့် ထင်ရှားလာသည့် အခါတွင် အလုပ်မှ ထွက်ပြီး စာရေးဆရာအဖြစ် အသက်မွေးသည်။ ။

မြန်မာပြည်အတွင်းပိုင်းသို့၊ ဧကရီဖွားစော၊ မြန်မာပြည်တွင် စစ်ဆေးခဲ့သော အမှုအခင်းများ ၊ စန္ဒမာလာ၊ နေဝင်ဘုရင်များ ၊ မြန်မာပြည်တွင် နောက်ဆုံးရက်များ စသည့် မြန်မာနိုင်ငံကို နောက်ခံ ထားသည့် ဝတ္ထုများ ၊ မှတ်တမ်းများ ၊ ခရီးသွားဆောင်းပါးများကို ရေးခဲ့သည်။ ။ အသက်ရှစ်ဆယ် ကျော်အရွယ်ဖြစ်သည့် ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် “အထက်သို့ အဆန်ခရီး” အမည်ရှိ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းကို ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ် ခန့်က အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် အမှုထမ်းစဉ် “ကောလစ်သည် အိုင်ယာလန်သား ဖြစ်သည်။ ။ အင်္ဂလိပ် ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ် ရှိသည်။ ။ မြန်မာတို့ ဘက်သို့ ပင်းသူဖြစ်သည်။ ” ဟု မြန်မာနိုင်ငံရှိ အင်္ဂလိပ် အသိုင်းအဝိုင်းက သမုတ်ခံခဲ့ရသည်။ ။

ယခု မောရစ်ကောလစ်၏ “မိဖုရားဖွားစော” ဝတ္ထုကြီးကို စန္ဒာပရိသတ်ကြီးအတွက် ယခုလမှ စ၍ ဖော်ပြထည့်သွင်းလိုက်ပါပြီ။

စန္ဒာ

ပုပ္ဖားတောင် တောင်ခြေရင်းရှိ ကမ်းဖြူရွာတွင် တောင်သူကြီးတစ်ဦး ရှိ၏။ တစ်ညနေ၌ တောင်သူကြီးသည် စပယ်ရုံ၊ မြတ်လေးရုံတို့ဖြင့် ဝေဆာလျက်ရှိသော သူ့ခြံဝင်းတွင် ထိုင်၍ ပလွေမှုတ်လျက်ရှိသည် ။ ပလွေမှုတ်ရင်း သူ့မျက်လုံးများ သည် ရှေ့တွင် မှိုင်းညှို့လျက်ရှိသည့် ပုပ္ဖားတောင်ကြီးဆီသို့ ရောက်သွားကြသည် ။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် လည်း သူ့မျက်လုံးများ သည် တဝန်းတလျားကြီး ရှိနေသည့် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ကျော်ကာ အဝေးရှိ ရွှေမြို့တော်ဆီသို့ ရောက်သွားတတ်ကြသည် ။

ပုပ္ဖားတောင်ကား မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းတွင် အထီးတည်းရှိနေသည့် တောင်ထိပ်ဖြစ်သည် ။ မြင့်မားမတ်စောက်သယောင် ထင်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် တောင်ထိပ်၌ တိမ်စတိမ်မျှင်တို့ ဝဲနေသည် ကို မြင်ရတတ်သည် ။ မီးတောင်ဟောင်း ဖြစ်သည့်အတွက် တစ်ခါတုန်းကဆိုလျှင် တောင်ထိပ်တွင် မီးညွန့်မီးလျှံတို့ သည် ယခု တိမ်တိုက်ဝဲသည့်နှယ် ဝဲနေကြလိမ့်မည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လည်း ပုပ္ဖားတောင်သည် ဦးချိုကြီးတစ်ချောင်းသဖွယ် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးကာ ပြာလဲ့သည့် ကောင်းကင်ထဲသို့ ထိုးဝင်လျက်ရှိသည် ။ ဦးချိုရစ်များ သည် သူ့ကို တေးဂီတဖြင့် ဖြေဖျော် နေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ထိုအခါမျိုး၌ တောင်သူကြီးသည် မိုးယံထက်သို့ လွင့်မျောသွားသည့်နှယ် ခံစားရ၏။ မြေပြင်တစ်ဝှမ်းလုံးကို မြင်ရသည့်နှယ်လည်း အောက်မေ့မိမည်။

အနောက်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ဧရာဝတီမြစ်ကြီး ရစ်ခွေစီးဆင်းလျက်ရှိသည့် ပုဂံရွှေမြို့တော်ကြီးကို မြင်နိုင်သည် ။ လင်းလင်းချင်းချင်း ရှိသည့်အခါများ တွင် မိုးသို့လုနေကြသည့် ပြာဿဒ် အဆောင်ဆောင်တို့ ၏ စုလစ်မွမ်းချွန်များ ၊ တန်ဆောင်းအမိုးများ နှင့်

သိမ်တော်ကြီး၏ အမိုးများ ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းများ နှင့် ဆင်ကျုံးတို့ ၏ အမိုးများကို မြင်ရတတ်သည် ။ အနီရောင်အုတ် တံတိုင်းများ နောက်တွင် ရွှေရောင်တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ထိုအရာများကို မြင်သည့်အခါများ တွင် လည်းကောင်း၊ ပဒုမ္မာကြာပန်းတို့ ပွင့်ဝေရာ ကျုံးပေါ်မှ တံတားဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးများကို မြင်ယောင်သည့်အခါများ တွင် လည်းကောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော ဘုရားစိုးစံတော်မူရာ နန်းမနန်းဆောင်တို့ မှ အပြောက်အမွမ်းများကို မြင်ရသည့် အခါများ တွင် လည်းကောင်း၊ တောင်သူကြီးသည် တောင်ခြေမှ သူ့ရွာကလေးကိုမေ့ကာ ပေါ်ကွဲရွှေပြည်တော် လမ်းမကြီးများ ပေါ်သို့ ရောက်သွားကာ ရွှေရောင်ပြီးပြက်သည့် စမုတ်ဆောင်ရိပ်တွင် နားခိုနေတတ်သည် ။

သို့ရာတွင် တောင်သူကြီးသည် သူ၏ သမီးငယ် လမ်းလျှောက်သင်သည် ကို ကြည့်၍ လည်း ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရသည် ။ သူကိုယ်တိုင်စပ်ခဲ့သည့် စာတိုလေးတစ်ပုဒ်ထဲမှ စကားအတိုင်း ပြောရလျှင် သူ့သမီးငယ် ဖဝါးခြေသင်သွားသည် ကို ကြည့်၍ လည်း ပျော်ရသည် ။ မှောင်ရီရီတညနေ စပယ်ချုံအနီးတွင် ထိုင်နေစဉ် နတ်သူငယ်ကလေးတစ်ပါးလို လှသည့် သူ့သမီးငယ်သည် အဝတ်ဗလာဖြင့် သူ့ထံသို့ ခြေကလေးမခိုင်တခိုင်ဖြင့် တတောက်တောက် ပြေးလာ၏။ တောင်သူကြီးသည် သမီးငယ်ကို ကောက်ယူပွေ့ချိုလိုက်ပြီးနောက် နမ်းရှုပ်လျက်ရှိသည် ။

“မနက်ဖြန်မှာ အဘယာထွန်သွားမယ်၊ သမီး အဘနဲ့ လိုက်ခဲ့နော်” ဟု ပြော၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောတွင် တောင်သူကြီးသည် နွားနှစ်ကောင်ကို လှည်းတွင် တပ်လျက် သမီးငယ်နှင့်အတူ လှည်းဖြင့် သူတို့ ယာရှိရာတောသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။ ယာခင်းသို့ ရောက်လျှင် သမီးငယ်

ယ်ကို မန်ကျည်းပင်အောက် မြေတလင်းသန့်သန့်ရှိ ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်တွင် သိပ်ခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက် နွားနှစ်ကောင်ကို ထွန်တုံးတွင် ပြောင်းတပ်ကာ ယာထဲသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ။

သူ့အဖို့ ယာထွန်ခြင်းဟူသည် မြေကို ဆွခြင်းသက်သက်မျှသာမဟုတ်။ ခြေထောက်ဖြင့် မြေကြီးကိုနင်းလိုက်၍ သူ့ခြေချောင်းများကို ရွံ့ထဲသို့ ထိုးလိုက်သည် နှင့် မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ဆူပွက်နေသည့်နှယ်သူခံစားရသည်။ ။ ကိုယ့်အသွေးအသားဖြစ်လာမည့် မြေကြီး၏ နှလုံးခုန်သံကို ထိတွေ့လိုက်ရသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ယာထဲသို့စ၍ ဆင်းသည့်နေ့တွင် သူသည် ယာခရီးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ ရွံ့တစ်ဆုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး လက်နှင့်နယ်သည်။ ။ သို့ဖြင့် သူ့ကိုယ် သူ မြေကြီးနှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်အောင်လုပ်သည်။ ။

ထိုနေ့က တောင်သူကြီးက လမိုင်းနတ်ကို ပူဇော်နေစဉ် သူ့နွားနှစ်ကောင်သည် လည်း မြေကြီး ၏ အငွေ့အသက်ကို ခံစားမိကြသည့်နှယ်ခေါင်းကိုငုံကာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ။ သူနှင့် ရွံ့ခဲတို့ အချင်းချင်း ဆက်သွယ်ဓာတ်ကူးမိပြီဆိုသည့် အချိန်လောက်ကျမှ တောင်သူကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ လက်ထဲက နဖူးကြိုးကို လှုပ်ယမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် သခင်နှင့် သူ့နွားနှစ်ကောင် သည် ထွန်ရေးငင်ကြသည်။ ။

တောင်သူကြီးသည် သူ့နွားနှစ်ကောင်ကို တဟဲ့ဟဲ့ မောင်းရင်း ယာခင်းဟိုဘက်ထိပ် သည် ဘက်ထိပ်ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကူးလျက် ရှိ၏။ သမီးငယ်ကမူ မန်ကျည်းပင်ရိပ်တွင် အိပ်ပျော်နေဆဲ။

တောင်သူကြီးသည် သမီးငယ်ကို မေ့နေပြီ။ ပိန်ချုံးသည့် သူ့မျက်နှာသည် ယာထွန်သည့် ကိစ္စကိုသာ အာရုံစိုက်လျက်ရှိ၏။ သူ့လျှောက်နေပုံက ဈာန်သမာပတ်ကို ဝင်စားနေသူတစ်ဦးနှယ် သူ့အလုပ်တွင် အာရုံဝင်

စားလျက် ရှိသဖြင့် အဆိပ်အပြင်းဆုံးဆိုသည့် ငန်းမြွေကြီးတစ်ကောင် တောထဲမှ ထွက်လာကာ သူ့သမီးငယ်အနီးသို့ ရောက်လာသည် ကိုပင် သတိမထားလိုက်မိ။ ငန်း မြွေကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ ရှေ့တိုးလာခဲ့ပြီးနောက် ကလေးငယ်အနီးသို့ရောက်လျှင် ဘေးတွင် ရစ်ခွေ လိုက်ပြီး အပေါ်တွင် ပါးပျဉ်းကြီး မိုးထားလိုက်သည် ။ သို့ဖြင့် မြွေငန်းကြီးသည် ကလေးငယ်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပါးပျဉ်းကြီးတစ်ဝဲဖြင့် ရှိနေသည် ။ သို့ရာတွင် ကလေးငယ်ကိုမူ မထိချေ။

တောင်သူကြီးသည် ယာခရီးတစ်ဖက်ထိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် ထွန်ကို ပြန်လှည့်လိုက်၏။ တစ်ဖက်ယာခရီးပေါ်တွင် ပါးပျဉ်းကြီးထောင်နေသည့် မြွေငန်းကြီးကို မြင်လိုက်ရသည် ။ ပါးပျဉ်းကြီးထောင်ပုံက ရသေ့ရဟန်းတစ်ပါးလို ဣန္ဒြေ ကြီးသည် ။ ကလေးငယ်ကို အန္တရာယ်ပြုမည့်ပုံမပေါ်။ ထူးတော့ ထူးဆန်းသည် ။ သို့ရာတွင် တောင်သူကြီး ထိတ်လန့်နေပြီ။ ကလေးငယ်နီးလာ၍ လှုပ်လိုက်လျှင် တစ်ချက်တည်းနှင့် အသေ ပေါက်သတ်ပစ်လိုက်နိုင်သည် ။

တောင်သူကြီးသည် မြွေငန်းကြီးကို မောင်းရန် ယာထဲမှ ပြေးတက်လာခဲ့သည် ။ မြွေငန်းကြီးသည် ခြေသံကိုကြားသည် ၌ ကြာပွတ်တစ်ချောင်းကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည့်နှယ် ချုံကြားထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည် ။

သူသည် ကလေးငယ်ကို ပွေ့ချီလိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး အနံ့အပြားလျှောက်ကြည့်သည် ။ ဘာမှ မဖြစ်။ ကလေးက သူ့အဖေကို ကြည့်ကာ ပြုံး၍ ပင်ပြလိုက်သေးသည် ။ ကလေးကို ကြည့်ရသည် ကပျော်ရွှင်လန်းဆန်းလျက်။

အဖြစ်အပျက်က တော်တော်တော့ ထူးဆန်းသည် ။ မြွေတစ်ကောင်

ပါးပျဉ်းထောင်နေသည် ကို သူတစ်ခါမှ မမြင်စဖူး။ ယာထွန်ရသည် ကို လည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့။ မန်ကျည်းပင်ရိပ်တွင် ကလေးငယ်ကို ထား၍ ဆက်ထွန်နေစဉ် နောက်ထပ် အန္တရာယ်ဖြစ်လာလျှင် မည်သို့ရှိမည်နည်း။ တောင်သူကြီးသည် နွားများကို ထွန်မှ ဖြုတ်ကာ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့သည် ။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ဖြစ်ပျက်သမျှကို ဇနီးသည် အား အသေးစိတ် ပြောပြသည် ။

“ဒီလိုဆို ဆရာတော်ကြီးဆီကို သွားပြီး မေးရ မကောင်းဘူးလား” ဟု အိမ်သူက အကြံပေးသည် ။

ထိုနေ့ညနေတွင် သူတို့ လင်မယားသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လာခဲ့ကြသည် ။ လှူဖွယ်သစ်သီး နှင့် ပန်းခိုင်များကိုလည်း ယူခဲ့ကြ၏။ ရွာမှ ထွက်၍ စည်းရိုးတံခါးကို ကျော်မိလျှင် ကြာပွင့်တွေဝေနေသည့် ရေကန်တစ်ကန်ကို မြင်ရသည် ။ ကန်တစ်ကန်လုံး ကြာပွင့်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်ကြသဖြင့် ရေကိုပင်မမြင်ရ။ ရေကန်ဘေး ဘုန်းကြီးကျောင်းက တောကျောင်းတို့ ထုံးစံ ပျဉ်ကာ သက်ကယ်မိုးလျက်။

တောင်သူကြီး လင်မယားသည် လှေကားအတိုင်း ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည် ။ ကျောင်းပေါ်တွင် ဆရာတော်ကြီးကို တစ်ပါးတည်း တွေ့ရ၏။ ဆရာတော်ကြီးက အိုမင်းလှပြီ။ ဆရာတော်ကြီးကို လှူဖွယ်ဝတ္ထုတို့ လှူဒါန်းပြီးနောက် အဖြစ်အပျက်တို့ ကို လျှောက်တင်သည် ။ ဆရာတော်ကြီးက သေချာစွာ နားထောင်သည် ။

“အင်း - ဒကာကြီးတို့ ဒကာမကြီးတို့ ပြောတဲ့ အတိုင်း ဆိုရင်တော့ တော်တော်ကို အံ့ဩစရာကောင်းပေတာပဲ။ ဒီလိုနေပုဒ်ကလေးမှာ ဒီလို

အဖြစ်မျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထူးကဲတာပဲ။ နေစမ်းပါဦး ဒကာကြီးရဲ့ ။ ဒကာကြီး လျှောက်တင်တဲ့ အတိုင်း အမှန်ပဲလား။ ငန်းမြွေ ဆိုတာကော ဟုတ်ကဲ့လား”

တောင်သူကြီးက အမှန်အတိုင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဆရာတော်ကြီးအား လိမ်လည်လျှောက်တင်ခြင်း မပြုရဲပါကြောင်းဖြင့် လျှောက်၏။

“ဒီအတိုင်းဆို ဒကာကြီးရဲ့ သမီးဟာ ကောင်းစားမယ့် လက္ခဏာပဲဗျ ။ ဗေဒင်ကျမ်းရိုးအတိုင်း ကြည့်လိုက်ရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲထွက်လာမှာ ပဲ။ အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲကိစ္စပဲ။ ပုဗ္ဗနိမိတ်ထူးတယ် လို့ ဆိုရပေမှာ ပေါ့။ ငန်းမြွေဆိုတာ မြွေတွေထဲမှာ တော့ အဆိုးဆုံးပဲဗျ။ မြွေဘုရင်ဆိုပါစို့။ မြွေငန်းမျိုးက လူတစ်ယောက်ဆီကို ဦးခိုက်တယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ မင်းဖြစ်ဖို့ သေချာပြီ။ ခု ဒကာကြီးသမီးဖြစ်သလို ငန်းမြွေများက ပါးပျဉ်းနဲ့ ကာကွယ်ထားတာမျိုး ဆိုရင်လည်း အဲဒီ သူငယ်မဟာ မိဖုရားဖြစ်ဖို့ သေချာပြီ။ မြေကြီးကို လက်နဲ့ ပုတ်ရင် လွဲချင်လွဲမယ်။ ခုဟာကတော့ ဘယ့်နှယ်မှ မလွဲနိုင်ဘူး”

တောင်သူကြီးမှာ သူ့ဇနီးလောက် အံ့သြခြင်း မဖြစ်မိချေ။ ညနေခင်း ပန်းခြံတွင်းသို့ ဆင်း၍ ပလွေမှုတ်စဉ် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသည် ။ နီကြန်ကြန်မြို့ရိုးများကို အိပ်မက်မက်ခဲ့ ဖူးသည် ။ ဆရာတော်ဘုရား ဟောကြားလိုက်သည့် ဟောကိန်းသည် သူ့အဖို့ အသစ်အဆန်း မဟုတ်။ သူ့မျှော်မှန်းချက်ကို အတည်ပြုလိုက်ချင်းမျှသာ ဖြစ်သည် ။ သို့ရာတွင် တောင်သူကြီး၏ ဇနီးကား အံ့အားသင့်၍ မဆုံး။ ဆရာတော်ဘုရား၏ ဟောကိန်းကို ကြားလိုက်ရသည့် တစ်ခဏတွင် “ဟောတော့ မိဖုရားတဲ့” ဟု ပင် ယောင်ယမ်း၍ အော်မိသည် ။

အိမ်ပြန်လာကြသည့်အခါတွင် အဖြစ်အပျက်ကို မည်သူ့ကိုမျှ

ပြောပြခြင်းမပြုမိ။ သမီးငယ်ကို မိဖုရားအလောင်းအလျာနှင့်အညီ ပြုစု
မွေးမြူရန် စိတ်ကူးလာခဲ့ကြသည် ။ တောင်သူကြီးမှာ ရွာတွင်
ငွေကြေးပြည့်စုံသူ တစ်ဦးဖြစ်သည့် အလျောက် သမီးငယ်ကိုအမျိုးကော
င်းသမီး ပီသအောင် မွေးမြူနိုင်သည့် ငွေကြေးအင်အားနှင့်လည်း ပြည့်စုံ
သည် ။ တောင်သူကြီးသည် သမီးငယ်ကို အစောဟု အမည်ပေးကာ အ
ထိန်းအယများ နှင့် ထားသည် ။ ကြီးပြင်းလာသည့်အခါတွင် စာပေ တို့
ကိုလည်း သင်ကြားပေး၏။ ပွဲတော်များ တွင် သမီးငယ်ကို ဝတ်ကောင်း
စားလှများ ဖြင့်လည်း ဆင်ယင်ပေး၏။ သမီးငယ်၏ အနာဂတ်သည်
ထူးခြားကောင်းမွန်လိမ့်မည်ဟု လည်း သမီးငယ်ကို ပြောထားနှင့်သည်
။ သို့ဖြင့် မိန်းမငယ်သည် ဣန္ဒြေနှင့် ပြည့်စုံသည့် မိန်းမငယ်တစ်ဦး ဖြစ်
လာခဲ့သည် ။ လှပတင့်တယ်ခြင်း၊ ဣန္ဒြေနှင့်သိက္ခာနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ စိတ်
သဘော ကောင်းခြင်း စသည် တို့ ကြောင့် ထိုမိန်းမငယ်သည် ကျော်စော
ထင်ရှား၏။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားချိန်တွင် ပုဂံပြည်၌ အတွေးအခေါ်၊ အ
ဘိဓမ္မာတွင် ဝါသနာထုံသည့် ကျစွာမည်သော မင်းသည် မောင်းမမိသံ
များအား ပြညွှန်းရန်အတွက် အဘိဓမ္မာ ဋီကာကျမ်း တစ်စောင်ကိုလည်း
ရေးခဲ့လေသည် ။

အစော အသက် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်ချိန်တွင် ထိုမင်း
ကို သားတော်ဥဇနာဆက်ခံ၏။ ဥဇနာကား အဖေတူသားမဟုတ်။
အပျော်အပါး၊ အရွှင်အမြူးတို့ ၌ ဝါသနာထုံသော
မင်းပျိုမင်းလွင်တစ်ပါး ဖြစ်လေသည် ။

